

B u d a k e r O s z k á r soproni lelkész ígehirdetése:
Vizkereszt u.4. vasárnapján. 1952.febr.3. d.u.6h.-kor.

"M á t é 8, 23-27."

Keresztyén-Gyűlökezet! Testvéreim az Ur Jézus Krisztusban!

Egyike a legmegkaróbb történeteknek ez a mai vasárnap ősi evangéliuma. Fényesen ragyog fel ebben a történetben Jézus Krisztus dicsősége. Az a dicsőség, amelyet ezekre a vasárnapokra, a vizkereszt utáni vasárnapokra szentelünk. Jézus itt úgy áll előttünk, mint akinek van hatalma parancsolni a természetnek is. Ez szemléltető képe annak az igazságnak, amelyet Pál apostol így öntött szavakba: "C Benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg." /Kol.2,9./ A természet és annak minden fejlődése, életfolyása és minden történése Istennek vettettet alá. Minden úgy alakul, ahogyan C akarja, minden úgy történik, ahogyan C mondja! A természet minden ereje Benne van és úgy rendelkezik az C erejével a Fiu is, amikor emberi testet öltött, most, amikor amikor dicsőségesen uralkodik, most, amikor

Jézus a természet felett is dicsőségesen uralkodik!

1./ Ezzel szemben a tanítványok mélyen gyávászkodnak, a gyávák szomorú szerepét játsszák. Mert a kicsinyhitőség egyben gyávaságot is jelent. És gyávaságukban a tanítványok a háborgó tengeren félnek. A sok tapasztalat ellenére is félnek. Ugyanebben a fejezetben, Máté ev.8.fejezetében sok csoda van megörökítve. A tengerreszállás előtt Jézus meggyógyítja az egyik bélnoklost. Mikor Kapernaum városában tartózkodik, a százados szolgájának is visszaadja az egészségét. Azután hallunk arról, hogy meggyógyította Péter nevét, aki magas lázban feküdt betegen. "Az est beálltával redig vivének Hozzá sok ördöngöst, és egy szóval kiűz a tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vale minden beteget." /8.16./ Mindezeknek a csodáknak szemtanui voltak a tanítványok! Részük volt olyan események meglátásában, amilyen eseményeket soha senki ember ezen a világon még nem látott. Valóságos paradicsommá változhatott itt minden és a mennynek túlaradó boldogságával és örömeivel telhetett meg mindenkinek szive-lelke, amikor eljött az az élet, amelyben megszűnt az örökös sírás és jajgatás, enyhült a sok gond és fájdalom, elhalkult a szivettérő sóhaj és menekült ördög, pokol, halál. Mindezt látták a tanítványok! Saját szemükkel látták, saját fulúkkal hallották, megtapasztalták, átélték. És lám, - alig valamivel később, amikor tengerre szállnak és viharba kerülnek, hitetlenkednek, gyávászkodnak. O, ezek a hitetlen tanítványok! Ó, ezek a gyáva tanítványok!

Halljuk csak meg ennek az ígének komoly mondanivalóját: T a n i t v á n y o k is kerülnek viharba! Igaz, itt ők követték Jézust a hajóba. De az is igaz, hogy nemcsak most, amikor hajóba száll, követik Ot, hanem már azelőtt, évekkal, hónapokkal azelőtt szegődtek a nyomába, amikor otthagyták halászmesterségüket, családjukat, házukat, földjüket, mindenüket. És mégis, milyen furcsa, hogy lehetséges ez, kérdezzük mi, hogy most veszélybe, viharba kerülnek!- Testvéreim, számoljunk fel azzal

a hiedelemmel, hogy - ha mi igazán Jézus tanítványai vagyunk, - nem támadhat ránk vihar! Nekünk, - és éppen mivel Jézus tanítványainak valljuk magunkat - igenis szükségünk van arra, hogy olykor-olykor viharba kerüljünk. Mert a viharban edződik a hitünk! És csakis abban, nem napsütésben. A viharban jut eszünkbe Isten, nem napsütésben. A viharban kiáltunk Feléje, a viharban kapaszkodunk Beléje és ragadjuk meg erős atyai kezét, és nem napsütésben. És mindez azért szükséges éppen a viharban, hogy ebben mutatkozzék meg igazán Jézus dicsősége, dicsőségének uralkodása a természetben, amikor megszünteti a viharok vad tombolását: az orkán süvítését, a tenger morajlását és a hullámok csapkodását, - és nem napsütésben! Azért, ha zúgnak a viharok, bármilyen fajta viharok, ha életünk sajkája elmerülni látszik is: ne féljünk! Halljuk meg ilyenkor a minden vihar felett is dicsőségesen uralkodó Jézusnak biztató szavát: "Mit félték, óh kicsinyhitűek?" Van okotok félni akkor, amikor én köztetek vagyok?

2./ A tanítványok azt hitték, hogy Jézust fel kell ébreszteni, mert alszik. Valóban aludt. Hiszen talán akkor pihente ki napi fáradalmait, a sok vándorlásban, tanításban és minden más lelki megerősítésében, elvégzett munkájában való fáradalmait. És fáradalmaiban jól esett Neki a nyugalom, a nyugalom, a csend a vizeken. Hamarosan elszenderült, álomba merült. És akkor tört ki hirtelen a vihar. Akkor háborgott a tenger, akkor borították el a hullámok a hajót. De Ő mit sem törődve a halálos veszedelemmel, tovább aludt. A tanítványokat pokoli félelem szállta meg és félelmükben azt hitték, hogy hajójuk holtbizonyosan elsüllyed. De hát hogyan süllyedhet el az a hajó, amelyben Ő rajta van, még ha alszik is?

Erre gondoljunk mi is. Ez legyen a mi vigaszunk is, amikor úgy véljük, hogy Ő alszik és azt hisszük, hogy életünk sajkáját fenyegető nagy viharáról nem tud. Az tény, testvéreim, hogy Isten sokszor megvárta minket, próbára tesz bennünket: vajjon kitartunk-e Mellette, bizunk-e Benne? És ilyenkor vigyázzunk, nehogy elfáradjunk a kitartásban és szüntelen való imádkozásban. Főképpen pedig arra, hogy türelmetlenkedjünk és Vele dacoljunk! Mert Isten nagyon sokszor enged süllyedni, de nem enged soha elmerülni! Isten nagyon sokszor megvárta, de sohasem késik! Amikor jönnek látja, segít, okvetlenül segít! És lecsendesíti életünk sajkáját fenyegető hullámok csapkodását, megszünteti az orkán süvítését, a vihar vad tombolását. - De áll ez a biztatás egyházunk hajójára is, egyházunk sorsára is. Új utakat keres most az egyház. Sokszor aggódunk: mi lesz vele? Mi lesz vele, ha a vihar elsüllyeszti? Ma különösen olyan az egyház, mint az a hajó, amelyet ide-oda hánják a csapkodó hullámok. Ezer veszély fenyegeti kívülről is, belülről is. Mi lesz vele? Testvéreim, nem süllyedhet el, amíg Jézus benne van! De el fog süllyedni, ha Ő kimegy. És most ne arra nézzünk, ne az legyen a fontos, hogy elsüllyed-e a hajó, vagy sem. Hanem mindig azon legyünk és ez legyen a fontos, hogy Jézus mindig benne maradjon!

3./ És ez rajtunk áll! Tőlünk függ! Jobban mondva: r a j t a m áll, t ő l e m függ! Más szóval: az én h i t e m t ő l függ! Ha az én szívemben lakozik Krisztus, nem süllyedhet el életem sajkája, de egyházunk ha-

jója sem! Ha én vagyok eleven közösségben Övele az ige és a szentségek által, ha én bizom rendíthetetlen hittel ÖBenné, akkor ám zugjon a vihar, súvitsenek a szelek: életem és egyházam hajója mégsem süllyed el! Jézus lecsendesíti a tengert, a vihart.

Itt kapjuk meg a választ arra a kérdésünkre: a tanítványok miért voltak olyan gyávák, a sok tapasztalat ellenére is gyávák? Azért, mert nem volt hitük. Még mustármagnyi hit sem. Szentigénkben meg van írva, hogy az emberek, amikor megtudhatták, hogy Jézus Úr a természet felett is, mert imé, "mind a szelek, mind a tenger engednek Néki", elcsodálkoztak. Nem elég a csodálkozás. Hitre van szükség. Hegyetmozgató hitre. Sziklaszilárd hitre. Minden veszély, minden vihar ellenére is hitre van szükség!

Értjük az üzenetet, az ige mondanivalóját? Testvéreim, addig nem félünk, amig hitünk Ivaaz. Addig nem rettegünk sem körülményektől, sem emberektől, de még önmagunktól sem, amig hitünk Ivaaz. Mert bennünk is olyan békesség van, mint amilyen volt Jézusban. Es rajtunk is tündöklik az a dicsőség, amely Jézusé. Ezt a dicsőséget és ezt a békességet hit által nyerjük el. Ilyen hitet adjon az Úr, hogy tudjunk a viharban is erősek lenni!

Amen!

/NK. jegyzete/

.....

 ...
 .
 .